

*"Po setmění raději
zůstaňte doma.
Městu vládnou
nemrtví..."*

RACHEL CAINE

Pies mrtvých
dívek

UPÍŘI Z MORGANVILLE – KNIHA DRUHÁ

BROKILON

Rachel Caine

DEAD GIRLS' DANCE

Copyright © 2007 by Rachel Caine

Translation © 2013 by Renata Heitelová

Cover © 2013 by Alžběta Trojanová & Lukáš Tuma

For Czech Edition © 2013 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-139-9

(tištěná kniha)

ISBN 978-80-7456-140-5

(PDF)

ISBN 978-80-7456-141-2

(PDF pro čtečky)

Rachel Caine

Ples mrtvých dívek

Upíři z Morganville
kniha druhá

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2013

Rachel Caine
v nakladatelství Brokilon

Cyklus Upíři z Morganville

Prokletý dům

Ples mrtvých dívek

*Půlnoční ulička **

*Slavnost bláznů **

** připravujeme*

<http://www.brokilon.cz>

brokilon@brokilon.cz

Pro Ter, která pomáhala položit základní kámen Morganville.

Pro Katy, která mi pomohla vypořádat se se zádrhely v zápletce!

Poděkování

Za hudební inspiraci děkuji Joe Bonamassovi, geniálnímu umělci.

Za vynikající redakční práci děkuji Liz Scheierové, opravdové odbornici.

A obzvlášť hlasitě děkuji přátelům v knihkupectví Mysterious Galaxy v San Diegu!

1

Nestalo se to, říkala si Claire. Je to zlý sen, jen další zlý sen, probudíš se a rozplyne se jako mlha...

Oči měla pevně zavřené. V ústech jí vyschlo, ležela schoulená do klubíčka na pohovce v domě Glassových a tiskla se k Shaneovu pevnému horkému tělu.

Byla vyděšená.

Je to jen ošklivý sen.

Když ale otevřela oči, její přítel Michael pořád ležel mrtvý na podlaze.

„Ať ty holky zmlknou, Shane, nebo je umlčím sám,“ vybuchl Shaneův otec. S rukama za zády přecházel po dřevěné podlaze tam a zpátky. Nedíval se na Michaelovo tělo, zahalené zaprášeným sametovým závěsem, ale když Claire znovu otevřela oči, nedokázala vnímat nic jiného. Bylo to neskutečné, ale nebyl to sen a nemínil se rozplynout. Shaneův děsivý otec byl tady, a Michael...

Michael byl mrtvý. Jenže Michael už byl přece mrtvý předtím, že? Byl duch. Mrtvý ve dne... živý v noci... Ale teď byla noc a on byl pořád mrtvý...

Claire si uvědomila, že pláče, až když se Shaneův táta otočil a zahleděl se na ni zarudlýma očima. Necítila se tak vystrašená, ani když se dívala do očí upírovi... tedy, možná jednou nebo dvakrát, protože Morganville bylo samo o sobě děsivé místo a upíři byli dost strašidelní.

Shaneův otec – pan Collins – byl vysoký muž s dlouhýma nohama a neupravenými kudrnatými vlasy, které začínaly šedivět. Dosahovaly mu až k límci kožené bundy. Měl tmavé oči. Šílené oči. Zanedbané vousy. A širokou jizvu, která se mu táhla přes svráštělou, nafialovělou tvář.

Jo, rozhodně děsivý. Ne jako upír, ale jako člověk, což působilo strašidelně docela jinak.

Popotáhla nosem, otřela si oči a přestala brečet. Něco v ní ji nabádalo, *plač později, teď musíš přežít*. Napadlo ji, že se zřejmě podobný hlas ozval i v Shaneově mysli, protože se nedíval na sametem zahalené tělo nejlepšího přítele, ale na otce. Taky měl zarudlé oči, ale nebyly v nich žádné slzy.

Fajn, teď ji děsil i Shane.

„Evo,“ řekl Shane mírně, a pak hlasitěji: „Evo! Sklapni!“

Jejich čtvrtá spolubydlící, Eva, seděla schoulená na hromádce u vzdálené zdi vedle knihovny, tak daleko od Michaelova těla, jak jen to šlo. Se zdviženými koleny a skloněnou hlavou pronikavě a bezútešně plakala. Když na ni Shane zakřičel, vzhlédla. Tváře jí pokrývaly černé pruhy od rozmazané řasenky. Polovinu bílého make-upu gotičky měla pryč. Claire si všimla, že má na sobě černé páskové boty s lebkou. Nevěděla, proč jí to přišlo důležité.

Eva vypadala úplně ztraceně. Claire sklouzla z pohovky a šla si sednout vedle ní. Objaly se. Eva byla cítit slzami, potom a jakýmsi sladkým vanilkovým parfémem a nedokázala se přestat třást. Byla v šoku. To přece vždycky říkají v televizi. Kůži měla studenou.

„Ššš,“ zašeptala Claire. „Michael je v pořádku. Všechno bude v pořádku.“ Nevěděla, proč to řekla, byla to lež, musela to být lež, všichni viděli... co se stalo... ale něco jí říkalo,

že to měla vyslovit. Eviny vzlyky se zpomalily a pak ustaly. Třesoucíma se rukama si zakryla obličej.

Shane už nepromluvil. Pořád pozoroval otce tak upřeně, jak zírají kluci na lidi, které by rádi zmlátili. Jestli si toho jeho táta všiml, tak mu to bylo očividně fuk. Pořád přecházel z jedné strany pokoje na druhou. Chlápci, které s sebou přivedl – chodící pletence svalů v černých motorkářských kožených bundách, s oholenými hlavami, tetováním a tím vším – stáli se založenými pažemi v rozích pokoje. Ten, co zabil Michaela, si mezi prsty pohrával s nožem; vypadal, že se nudí.

„Vstávej,“ zavelel Shaneův táta. Přestal rázovat po místnosti a zastavil se přímo před synem. „Neopovažuj se něco namítat, Shane. Řekl jsem, abys vstal!“

„Nemusels to udělat,“ odvětil Shane a pomalu se postavil s nohama mírně od sebe. Připravený přijmout (nebo dát) ránu, pomyslela si Claire. „Michael tě vůbec neohrožoval.“

„Je jedním z nich. Nemrtvý.“

„Říkal jsem ti, že nepředstavoval hrozbu!“

„A *já* říkám, že si prostě nechceš přiznat, že se z tvého přítele stala hříčka přírody.“ Shaneův otec se natáhl a nešikovně praštil Shanea do ramene. Asi předpokládal, že mu tím vyjádří náklonnost, pomyslela si Claire. Shane jen přijal úder. „Ale stalo se, co se stalo. Víš, proč jsme tady. Nebo ti to musím připomenout?“

Když Shane neodpověděl, sáhl jeho otec do kožené bundy. Vytáhl hrst fotografií a hodil je po Shaneovi. Odrazily se mu od hrudi a on se je reflexivně pokusil zachytit, ale některé se uvolnily a dopadly na dřevěnou podlahu. Pár jich sklouzlo ke Claire a Evě.

„Ježíši,“ zašeptala Eva.

Byly to fotky Shaneovy rodiny, odhadovala Claire – Shane jako malý roztomilý kluk s paží okolo ještě drobnější malé holčičky s hřívou kudrnatých černých vlasů. Za nimi stála krásná žena a muž, v němž stěží rozeznala Shaneova tátu.

Tehdy neměl žádnou jizvu. Vlasy měl krátké. Vypadal... obyčejně. Usměvavý a šťastný.

Ležely tam i další fotky. Eva hleděla na jednu, která Claire nedávala smysl. Něco černého, zkrouceného a...

Shane se sklonil a popadl je, nervózně je shrábl na hromádku.

Jeho dům vyhořel. Dostal se ven. Jeho sestra tolik štěstí neměla.

Prokrista, ta zkroucená věc byla Alyssa. Shaneova sestra. Claire vhrkly do očí slzy a zakryla si ústa oběma rukama, aby zadržela křik, ne proto, že to na obrázku bylo odpor-
né – což bylo – ale protože Shaneův *vlastní otec* ho přinutil se na to dívat.

To bylo kruté. Opravdu kruté. A bylo jí jasné, že se to nestalo poprvé.

„Tvá matka a sestra jsou obě mrtvé kvůli tomuhle místu, kvůli *upírům*. Nezapomněls na to, že ne, Shane?“

„Nezapomněl!“ vykřikl Shane. Pořád se snažil z fotek udělat úhlednou hromádku, ale vůbec se na ně nedíval.

„Zdá se mi o nich každou noc, tati. Každou noc!“

„Dobrá. Byls to ty, kdo tohle začal. To by sis měl taky radši pamatovat. Nemůžeš teď z toho vycouvat.“

„Já z ničeho necouvám!“

„Tak co znamenají ty kecy: *Trochu se to tady změnilo, tati?*“ napodoboval Shaneův táta syna a Claire by ho nejradši praštila – bez ohledu na to, že byl asi čtyřikrát vyšší a pravděpodobně ještě mnohem větší mizera. „Zapleteš se se starými kamarády a další, co zjistím, je, žes přišel o rozum. Ta věc byla Michael, že? To Glassovic děcko?“

„Ano.“ Shane těžce polkl a Claire si všimla, jak se mu v očích třpytí slzy. „Ano, byl to Michael.“

„A tyhle dvě?“

„Nikdo.“

„Ta jedna vypadá jako další upír.“ Shaneův otec upřel zarudlý pohled na Evu a udělal krok blíž k místu, kde se Eva a Claire choulily na podlaze.

„Nech ji na pokoji!“ Shane upustil fotky na hromádku na pohovce a se zaťatými pěstmi skočil otci do cesty. Otec pozvedl obočí a ušklíbl se na Shanea. „Není to žádná zatracená upírka. To je Eva Rosserová, tati. Vzpomínáš si na Evu?“

„No teda,“ podivil se otec a chvíli na Evu zíral, než pokrčil rameny. „Jako napodobovatelka upírů je podle mých pravidel stejně špatná. A co to děcko?“

Mluvil o Claire.

„Nejsem děcko, pane Collins,“ ohradila se Claire a postavila se na nohy. Cítila se nesvá, jakoby z provázků a drátků, které nepracovaly správně. Srdce jí bilo tak těžce, že ji bolelo i dýchání. „Bydlím tady. Jmenuji se Claire Danversová. Studuji na univerzitě.“

„Opravdu.“ Nepoložil to jako otázku. „Vypadáš dost mladě.“

„Byla jsem přijata s předstihem, pane. Je mi šestnáct.“

„Sladkých šestnáct.“ Pan Collins se znovu usmál, nebo se o to spíš pokusil – jizva mu stáhla pravou stranu úst dolů. „Vsadím se, že tě ještě nikdo nepolíbil.“

Cítila, jak rudne. Nedokázala tomu zabránit ani vydržet bez ohlednutí na Shanea. Shane zatínal čelisti a napíнал svaly. Nedíval se vůbec na nic.

„Aha! Takhle to je. No, dávej pozor, abys neskončil ve vězení, kluku.“ Shaneův táta přesto vypadal, jako by ho to obzvlášť potěšilo. „Jmenuji se Frank Collins. Hádám, že ti došlo, že jsem otec tady toho kluka, ne? Kdysi jsem bydlel v Morganville. Už jsem pár let pryč.“

„Od toho požáru,“ doplnila Claire a ztěžka polkla. „Od té doby, co Alyssa zemřela. A... Shaneova matka?“ Shane o ní totiž nikdy neřekl ani slovo.

„Molly zemřela později,“ odvětil pan Collins. „Po tom, co jsme odešli. Zavraždili ji upíři.“

Eva poprvé promluvila – mírným, váhavým hlasem. „Jak to, že si vzpomínáte na Morganville, když jste opustili město? Myslela jsem, že si to nikdo nepamatuje, když odjede.“

„Molly si vzpomínala,“ odpověděl pan Collins. „Po malých útržcích. Nemohla zapomenout na Lyssu, a to otevřelo dveře, kousek po kousku, až si vzpomněla úplně. Takže jsme věděli, co musíme udělat. Spálit to tu na popel. Všechno tu spálíme. Správně, chlapče?“

Shane přikývl. Nevypadalo to moc jako souhlas, spíš jako by se chtěl vyhnout ráně, kdyby s otcem nesouhlasil.

„Takže jsme strávili čas přípravou a pak jsem poslal Shanea zpátky do Morganville, aby pro nás zmapoval město, identifikoval cíle a postaral se o všechno potřebné, co by nás zdržovalo, až jednou přijedeme. Už jsme se nemohli dočkat, když zavolal o pomoc. Hned jsme vyrazili.“

Shane vypadal, že je mu špatně. Nepodíval se na Evu, Claire ani na Michaelovo tělo. Nebo na otce. Jen hleděl do prázdna. Na tvářích měl stopy po slzách, Claire si ale nemohla vzpomenout, že by ho opravdu viděla, jak brečí.

„Co budete dělat?“ zeptala se Claire slabě.

„Hádám, že jako první pohřbíme tohle,“ odpověděl pan Collins a kývl k Michaelovu zakrytému tělu. „Shane, bude nejlíp, když se do toho nebudeš plést...“

„Ne! Ne, nedotýkejte se ho! Chci to udělat!“

Collins mu věnoval dlouhý zamračený pohled. „Viš, co musíme udělat,“ podíval se na Evu a Claire, „abychom se ujistili, že se nevrátí zpátky.“

„To jsou povídačky, tati. Nemusíš...“

„Takhle to prostě uděláme. Jediným správným způsobem. Nechci, aby si mě tvůj přítel našel, až příště zapadne slunce.“

„O čem to mluví?“ pošeptala Claire Evě. Někdy během posledních minut Eva vstala a postavila se vedle ní. Držely se za ruce. Claire měla chladné prsty, ale Eviny studily jako led.

„Vrazí mu kůl do srdce,“ řekla Eva strnule. „Chápeš? A česnek do úst. A...“

„Nepotřebuješ znát všechny podrobnosti,“ přerušil ji pan Collins. „Tak se do toho dáme. A až skončíme, Shane nám nakreslí mapu, ať můžeme najít vládnoucí upíry v Morganville.“

„Nevíte, kde jsou?“ zeptala se Claire. „Vždyť jste tu bydlel.“

„Tak to nefunguje, děvče. Upíři nám nevěří. Přemísťují se – používají všelijaké ochrany, aby se zabezpečili před odvetou. Ale můj kluk na to přišel. Je to tak, Shane?“

„Jo,“ odvětil Shane. Jeho hlas zněl úplně prázdně. „Pojďme na to.“

„Ale... Shane, přece nemůžeš...“

„Evo, *sklapni*. Nechápeš to? Není nic, co bychom teď pro Michaela mohli udělat. A jestli je mrtvý, nezáleží na tom, co s ním uděláme. Jasně?“

„*Nemůžeš!*“ zakřičela Eva. „*On není mrtvý!*“

„No,“ pronesl pan Collins, „hádám, že to bude jeho problém, až do něj vrazíme kůl a usekneme mu hlavu.“

Eva vykřikla do zaťatých pěstí a zhroutila se na kolena. Claire se ji pokusila zachytit, ale byla těžší, než vypadala. Shane se okamžitě otočil a přikrčil se u ní, aby ji chránil. Zíral na otce a ty dva motorkáře, kteří stáli jako stráž u Michaelova těla.

„Jsi parchant,“ prohlásil zpříma. „Řekl jsem ti, že Michael nepředstavoval hrozbu předtím, a není hrozbou ani teď. Už jsi ho zabil. Nech to být.“

Místo odpovědi pokynul Shaneův otec svým kamarádům – komplicům? – a ti se sehnuli, uchopili Michaelovo tělo a táhli ho pryč kolem rohu ke kuchyňským dveřím. Shane vstal.

Otec mu zastoupil cestu a jednu mu vrazil, dost tvrdě, aby zakolísal. Shane zvedl ruce – k obraně, ne k útoku. Claire pokleslo srdce.

„Ne,“ supěl Shane. „Ne, tati. Prosím, nedělej to.“

Otec sklonil pěst zdviženou k dalšímu úderu, podíval se

dolů na syna a otočil se. Shane tam stál s očima skloněnými k zemi a třásl se, zatímco otec odcházel do kuchyně.

Pak se Shane obrátil, vrhl se kupředu a popadl Claire s Evou za paže. „Pojďte!“ zasyčel a táhl je obě ke schodišti. „Hněte sebou!“

„Ale...“ protestovala Claire. Ohlédla se přes rameno. Shaneův otec odešel, aby se podíval z okna – pravděpodobně na to, co prováděli na dvoře s Michaelovým tělem. „Shane...“

„Nahoru,“ zavelel. Nedával jim na vybranou; Shane byl mohutný a tentokrát použil své svaly. Než se Claire vzpamatovala, byli nahoře na chodbě a Shane otevíral dveře do Evina pokoje. „Dovnitř, holky. A zamkněte se. Myslím to vážně. Neotevírejte nikomu kromě mě.“

„Ale... Shane!“

Otočil se ke Claire, velkýma rukama ji vzal za obě ramena a naklonil se, aby ji políbil na čelo. „Neznáte tyhle chlapy,“ řekl. „Nejste v bezpečí. Prostě... zůstaňte tady, než se vrátím.“

Eva omámeně zamumlala: „Musíš je zastavit. Nesmíš je nechat, aby ublížili Michaelovi!“

Shane se zahleděl na Claire a ona v nich uviděla děsivý smutek. „Jo,“ pronesl. „No, s tím už nic nenadělám. Teď... se musím postarat o vás. Michael by to tak chtěl.“

Než se Claire zmohla na další protesty, zatlačil ji přes práh a přibouchl dveře. Uhodil do nich pěstí. „Zamkněte!“

Natáhla se, zasunula zástrčku a pak ještě otočila starým klíčem. Zůstala, kde byla, protože cítila, že se Shane nepohnul.

„Shane?“ Claire se přitiskla ke dveřím a poslouchala. Slyšela, jak nepravděelně dýchá. „Shane, nedovol mu, aby ti znovu ublížil. *Nedovol.*“

Uslyšela bezdechý zvuk, který zněl spíše jako vzlyk než jako smích. „Jo,“ souhlasil Shane nezřetelně. „Jasně.“

A pak slyšela, jak se jeho kroky vzdalují, když šel chodbou ke schodišti.

Eva seděla na posteli a hleděla do prázdna. Pokoj páchl kouřem kvůli požáru, který předtím zuřil vedle, v Claiřině pokoji, ale tady bylo všechno jen začouzené, žádná vážná škoda. A kromě toho se všemi těmi gotickými věcmi všude kolem to skoro nešlo poznat.

Claire se posadila na postel vedle Evy. „Jsi v pořádku?“

„Ne,“ odpověděla Eva. „Chci se podívat ven z okna. Ale neměla bych, že? Neměla bych se dívat, co dělají.“

„Ne,“ přikývla Claire a ztěžka polkla. „To asi není dobrý nápad.“ Hladila Evu jemně po zádech a přemýšlela, co by měly udělat... ale nebylo moc co. Nedalo se říct, že by jim spojenci zrovna padali z nebe... Kromě Shanea neměly nikoho jiného. Jejich druhá nejlepší možnost byl upír.

Jak strašidelné bylo *tohle*?

Přesto by *mohla* zavolat Amélii. Ale je to trochu jako vyzbrojit se atomovou zbraní, abyste se vypořádali s mra-
venci. Amélie je takový zloduch, že ostatní zlí upíři před ní vycouvají bez boje. Řekla jim: *Dám na vědomí, že vám nesmí ublížit. Nemůžete ale dál narušovat místní klid. Pokud k něčemu podobnému dojde a vina bude na vaší straně, donutí mě to změnit rozhodnutí. A to by bylo...*

„Nepříjemné,“ dokončila Claire šeptem. Jo. Pěkně nepříjemné. A nebyla šance, že tohle nenaruší místní klid, jakmile to Shaneův otec rozjede. Přijel zabíjet upíry a nenechá se zastavit ničím tak bezvýznamným, jako je ohled na synův život a bezpečí.

Ne, volat Amélii není dobrý nápad.

Komu jinému? Oliverovi? Oliver nebyl právě na vrcholu seznamu Claiřiných nejlepších přátel, ačkoli si ze začátku myslela, že na staršího chlápka je docela fajn. Ale pohrával si s ní a byl druhý největší upírský zloduch ve městě. Využil by je i téhle situace proti Amélii, pokud by mohl.

Takže ne. Ani Oliverovi. Policii měli koupenou a podplacenou upíři. Její učitelé ve škole... ne. Žádný z nich na ni neudělal dojem, že by byl ochoten postavit se nátlaku.

Máma a táta? Zachvěla se, když si pomyslela, co by se stalo, kdyby na ně začala zoufale křičet... Navíc už měli vzpomínky ovlivněné silným morganvillským magickým polem – aspoň si to myslela, když zapomněli, že ji chtěli poslat domů za to, že nebydlela na koleji. Bydlela s kluky. Máma s tátou nejsou zrovna záloha, kterou by potřebovala, ne proti Shaneovu tátovi a jeho motorkářům.

Její bratranec Rex... no, to byl nápad. Ne, Rexe před třemi měsíci poslali do vězení. Vzpomněla si, že to máma říkala.

*Postav se faktům, Danversová. Nikdo tu není. Nikdo nepři-
jde na pomoc.*

Byla tu jen ona, Eva a Shane – proti celému světu.
Takže šance byla asi tři miliardy ku jedné.

2

Byl to dlouhý, příliš dlouhý den. Claire se nakonec natáhla na jednu stranu postele, Eva na druhou, obě se schoulily ve vlastním zámotku zoufalství a bolesti. Moc nemluvíly. Nebylo o čem.

Byla skoro tma, když se pohnula klika, a Claire málem dostala infarkt. Pomalu udělala pár kroků a zašeptala: „Kdo je tam?“

„Shane.“

Rychle odemkla a otevřela. Shane vešel dovnitř se skloněnou hlavou a nesl ták se dvěma miskami chilli – což dávalo smysl, protože to bylo téměř to jediné, co uměl Shane uvařit. Položil ták na kraj postele vedle Evy, která seděla jako nevyčpaná hadrová panenka, ochablá zármutkem a splínem.

„Snězte něco,“ pobídl je. Eva zavrtěla hlavou. Shane zvedl misku a posunul ji k ní; vzala si ji, jen aby nepadla, a podívala se na něj.

Claire viděla, jak se její výraz změnil. Nejdřív byl prázdný, pak vyděšený.

„To nic není,“ prohlásil Shane, když se Claire přišla podívat blíž. Žádné *nic*. Na tváři a na bradě měl tmavé modřiny. Shane se vyhýbal jejímu pohledu. „Byla to moje chyba.“

„Ježíši,“ zašeptala Eva. „Tvůj táta...“

„Moje chyba,“ odsekl Shane, vstal a zamířil ke dveřím. „Podívejte, vy to nechápete. Má pravdu, jasné? Spletl jsem se.“

„Ne, nechápu,“ odvětila Claire a popadla ho za paži. Snadno se jí vysmekl a šel dál. „Shane!“

Zastavil se ve dveřích a ohlédl se na ni. Byl samá modřina, zbitý a mrzutý, ale v očích měl beznaděj, která ji děsila. Shane býval vždycky silný, je to tak? Musel být. Potřebovala, aby byl.

„Táta má pravdu,“ promluvil. „Město je nemocné, otrávené a nakazí i nás. Nemůžeme dovolit, aby nás dostalo. Musíme je odstranit.“

„Upíry? Shane, to je hloupost! Nemůžete! Víš, co se stane!“ vykřikla Eva. Položila misku s chilli zpátky na ták a vstala z postele, celá uslzená a zoufalá, už to ale byla zase ona. „Tvůj táta je blázen. Je mi to líto, ale je. A ty ho nemůžeš nechat, aby tě stáhl s sebou. Nezabrání tomu, aby zabili tebe, Claire nebo mě. On už...“ popadla dech a polkla. „Už dostal Michaela. Nemůžeme dovolit, aby tohle dělal. Kdo ví, kolik lidí by to odneslo.“

„Jako Lyssa?“ zeptal se Shane. „Jako moje máma? *Zabili moji mámu, Evo!* Nezapomínej, že včera nás v tomhle domě málem upálili, a to včetně Michaela.“

„Ale...“

„Tohle město je zlé,“ řekl Shane a zadíval se téměř prosběně na Claire. „Chápeš to, že? Chápeš, že celý svět je tam venku, celý svět, který není jako tohle?“

„Ano,“ odpověděla slabě. „Chápu to. Ale...“

„Uděláme to. A pak odsud vypadneme.“

„S tvým otcem?“ Eva dokázala pár slovy obsáhnout celý

slovník. „To si nemyslím. V černé vypadám dobře, ale ne ve smuteční.“

Shane sebou škubl. „Neřekl jsem... Podívej, jen my tři. Zmizíme z města, zatímco táta a ti druzí...“

„Utečeme?“ Eva zavrtěla hlavou. „Skvělé. A když si upíři uspořádají velkou párty a ugrilují tvého tátu a jeho kamarády, co pak? Protože není šance, že by po nás nešli. Neunikne jim nikdo, kdo se podílel na zabíjení upírů, a ty to víš. Tedy pokud nevěříš, že tvůj táta a jeho přihlouplí svalnatí kamarádíci jsou schopní odstranit stovky upírů, jejich lidské spojence, policajty, a podle toho, co vím, i americké mariňáky.“

„Sněz to zatracené chilli,“ řekl Shane.

„Ne bez něčeho k zapití. Znáš tvoje chilli.“

„Fajn! Donesu vám kolu!“ Zabouchl za sebou dveře. „Zamkněte!“

Claire zamkla. Tentokrát Shane nezůstal stát na chodbě; slyšela těžký dupot jeho bot, jak scházel po schodech.

„Muselas to udělat?“ zeptala se Evy. Opřela se o dveře a založila si ruce.

„Co přesně udělat?“

„Je zmatený. Ztratil Michaela, otec mu...“

„Řekni to, Claire. Otec mu vymyl mozek. Hůř. Myslím, že to z něj vymlátíl. Určitě ho připravil o rozum.“ Eva si netrpělivě otřela tvář; po lících jí tekly další slzy, ale bylo to spíš jako puštěná voda než opravdové vzlyky. „Jeho táta vždycky nebyl takový. Býval... no, milý ne, protože byl opilec, ale lepší. Mnohem lepší než teď. Po tom s Lyssou se prostě... zbláznil. O Shaneově mámě jsem nevěděla. Myslela jsem, víš, že... se zabila sama. Shane o tom nikdy nemluvil.“

Claire neslyšela kroky na schodech, ale zaslechla lehké klepání na dveře a pak otáčení kliky. Odemkla a otevřela, zvedla ruce, aby vzala koly, které očekávala, že Shane nese...

...ale ve dveřích stál vyšklebený, páchnoucí velký chlap. Ten, co probodl Michaela.

Claire pustila dveře, vklopýtala zpátky a jen okamžik poté si pomyslela: *hloupost, to byla hloupost – měla jsi je přibouchnout...* ale bylo příliš pozdě; už byl uvnitř a zavíral za sebou dveře.

A zamkl je.

S hrůzou pohlédla na Evu. Ta popadla Claire, postrčila ji k vzdálené části postele... a postavila se před ni. Claire se zběsile rozhlížela kolem sebe po nějaké zbrani. Po čemkoli. Zvedla těžce vypadající lebku, ale byla z plastu, lehká a úplně nepoužitelná.

Zpod postele vytáhla Eva hokejku.

„Chovejte se mile,“ řekl chlap. „Ta malá věcička ti nepomůže a jenom mě naštvě.“ Rty se mu roztáhly do úšklebku a odhalily velké, rovné, žluté zuby. „Nebo mě vzruší.“

Claire se udělalo mdlo. Tohle nebylo takové, jako když Shane přišel v noci za ní do pokoje, vůbec ne. Tohle byla chlípňá podoba mužů, a ačkoli o ní slyšela – bez toho dospívat nešlo – nikdy ji opravdu *nezažila*. Jasně že to byl pitomec, ale z tohoto chlapa vyzařovalo něco strašidelného. Něco, co se dívalo na ni a na Evu jako na kousky masa, které si vychutná.

„Ani se nás nedotkneš,“ prohlásila Eva a zvedla hlas. „Shane! Shane, pohni zadkem, ať už seš *nahoře!*“

V jejím hlase byl záchvěv paniky, ale hrála to dobře. Ruce se jí trásly, když popadla hokejku.

Muž kráčel kolem postele, plížil se jako kočka. Byl nejméně metr osmdesát vysoký a dvakrát širší v ramenou než Eva, možná i víc. Holé paže se mu nadouvaly svaly. Modré oči vypadaly plynce a hladově.

Claire slyšela zvenčí dupání a pak ránu, když Shane došel k zamčeným dveřím. Zalomcoval klikou a tvrdě zabušil. „Evo! Evo, otevři!“

„Nemá čas!“ křikl motorkář a zasmál se. „Jo, jo, bude *pěkně* zaneprázdněná!“

„Ne!“ zařval Shane a dveře se třásly pod silou jeho úderů.
„Nech je na pokoji!“

Eva zacouvala ke Claire, až úplně k oknu. Ohnala se po motorkáři, ale ten jen ustoupil z dosahu a nepřestával se smát.

„Dojdi pro tátu!“ zařvala na Shanea. „Ať něco udělá!“

„Nenechám vás tady!“

„Udělej to, Shane, *hned!*“

Na chodbě zaduněly kroky. Claire polkla a cítila se náhle ještě osamělejší a zranitelnější. „Ty si myslíš, že jeho táta přijde?“ zašeptala. Eva neodpověděla.

„Přísahám bohu, přiblížíš se a...“

„Takhle třeba?“ Motorkář uhnul ráně hokejkou, popadl ji a vytrhl Evě z rukou. Odhodil ji přes rameno. Když dopadla na podlahu, zarachotila. „Je tohle dost blízko? Co budeš dělat, panenko? Utopíš mě v slzách?“

Claire zavřela oči, když motorkář potetovanou rukou sáhl po Evě.

„Ne,“ řekla Eva udýchaně. „Nechám svého kluka, aby tě zmlátil.“

Claire uslyšela dutou ránu, jak dřevo udeřilo do těla, a pak zasténání. A potom další, tvrdší úder a náraz, jak tělo dopadlo na podlahu.

Motorkář ležel na zemi. Claire na něj nevěřícně zírala, pak se podívala za něj, na stojící postavu, která držela v rukou hokejku.

Michael Glass. Zpátky ze světa mrtvých, zase, nádherný blondatý anděl pomsty, který ztěžka supěl. Zrudlý hněvem a s planoucíma modrýma očima. Přelétl dívky pohledem, jestli jsou v pořádku, a pak položil čepel hokejky na motorkářův krk. Muž pohnul víčky a pokusil se je otevřít, ale nezvládl to. Upadl do bezvědomí.

Eva se rozběhla k Michaelovi, přeskočila motorkářovo tělo a vrhla se na Michaela, jako by se chtěla ujistit, že tam opravdu je. Musel být; trhl sebou pod silou nárazu a pak

ji políbil na čelo, aniž by se přestal dívat na muže, ochable ležícího u jejich nohou.

„Evo,“ křikl a pak se na ni podíval a zjemnil tón. „Evo, zlato, jdi otevřít dveře.“

Kývla, ustoupila a udělala, oč ji požádal. Michael jí podal hokejku, popadl motorkáře za ramena a rychle ho vytáhl ven na chodbu. Znovu zavřel dveře, zamkl je a řekl: „Dobrá, teď historku... Evo, tys ho praštila hokejkou a...“

Nedokončil, protože Eva ho popadla, přitiskla ke dveřím a obtočila se kolem něj jako dívčí gotický kabát. Opět plakala, ale tiše; Claire viděla, jak se jí třesou ramena. Michael si povzdychl, objal ji a opřel se blondátou hlavou o její černovlasou.

„Je to v pořádku,“ zamumlal. „Jsi v pořádku, Evo. Všichni jsme v pořádku.“

„Byl jsi *mrtvý!*“ zanaříkala tlumeně, protože měla obličej pořád přitisknutý k jeho hrudi. „Zatraceně, Michaeli, byl jsi *mrtvý*, viděla jsem, jak tě zabili, a... oni...“

„Jo, nebylo to zrovna příjemné.“ Così se rychle a palčivě odrazilo v Michaelových očích. Obraz hrůzy, který si nechtěl pamatovat ani o něm mluvit, pomyslela si Claire. „Ale nejsem upír a nemůžou mě zabít jako upíra. Ne, když dům vlastní moji duši. Můžou provést s mým tělem skoro cokoli, ale ono se... spraví.“

Z té představy se Claire udělalo nevolno – jako by stála na hraně obrovské, nečekané propasti. Zírala na Michaela se široce rozevřenýma očima a viděla, že tomu rozuměl stejně jako ona; že když to Shaneův otec a jeho banda svalovců zjistí, můžou se rozhodnout to vyzkoušet. Jen tak pro zába-vu.

„Což znamená, že tu nejsem,“ prohlásil Michael. „Nemůžete jim to říct. Ani Shaneovi.“

„Ani Shaneovi?“ Eva se odtáhla. „Proč ne?“

„Pozoroval jsem je,“ řekl. „Poslouchal. Můžu to dělat, když jsem, však víš...“

„Duch?“ doplnila Claire.

„Přesně. Viděl jsem...“ Michael se zarazil, ale Claire asi věděla, co chtěl říct.

„Viděls, jak Shanea jeho táta praštil,“ řekla. „Je to tak?“

„Nechci ho nutit, aby měl před svým tátou tajemství. Ne teď.“

Na schodišti zazněly kroky, pak zpomalily, když se dostaly na chodbu. Michael si přitiskl prst na rty a vyklouzl z Evina těsného objetí. Tiše přitiskl rty k jejím.

„Schovej se!“ zašeptala Claire. Přikývl a otevřel šatník, protočil panenky nad nepořádkem uvnitř a vmáčkl se tam. Claire doufala, že se zahrabal pod hromadu oblečení. Miranda byla zavřená v tomhle šatníku poté, co se pokusila bodnout nožem Evu, ještě než dům začal hořet; opravdu si dala práci, aby v něm nadělala nepořádek. Eva bude šílet.

Když někdo zabouchal na dveře, obě dívky vyskočily. Eva spěšně odemkla a ustoupila, když se rozletěly a Shane vrazil dovnitř.

„Jak...?“ Ztěžka popadal dech a v ruce měl páčidlo. Rozbil by zámek, kdyby musel, uvědomila si Claire. Pomalu se k němu přiblížila; snažila se uhodnout, co cítí, a on pustil páčidlo, objal ji a zvedl ze země. Opřel se tváří o její krk a jeho teplý rychlý dech na kůži způsobil, že se zachvěla čirou radostí. „Och, Kriste, Claire. Je mi to líto. Je mi to tak líto.“

„Nemůžeš za to,“ promluvila Eva. Držela v ruce hokejku. „Podívej! Praštila jsem ho. Hmm, dvakrát.“

„Dobře.“ Shane políbil Claire na tvář a nechal ji sklouznout zpátky na zem, ale držel ji za ramena. Jeho oči, pod modřinami a otoky světlé, ji opatrně zkoumaly. „Nezranil tě? Žádnou z vás?“

„Praštila jsem ho!“ zopakovala Eva vesele a pro zdůraznění zamáchala znovu hokejku. „Ne, neublížil nám. My jsme ublížily jemu. Víš, úplně samy. Bez jakékoli pomoci. Hmm, tak... kde je tvůj táta? Pospíchá na pomoc nějak pomalu.“

Shane zavřel dveře a znovu je zamkl, zatímco motorkář na chodbě zasténal a obrátil se na bok. Neodpověděl, což byla vlastně taky odpověď. Shaneův táta potřeboval své motorkáře víc než Evu nebo Claire. Byly postradatelné. Co víc, nejspíš by se staly odměnou.

„Nemůžeme tu zůstat,“ řekla Eva. „Není tu bezpečno. Víš to.“

Shane přikývl, ale vypadal smutně. „Nemůžu jít s vámi.“

„Ano, můžeš! Shane...“

„Je to můj táta, Evo. Je všechno, co mám.“

Eva si odfrkla. „Jo, no, toho, co máš ty, bych se klidně vzdala.“

„Jasně, tys přece odešla od rodiny...“

„Hej!“

„Ani se nestaráš, co se s nimi stalo...“

„Oni se nestarali o to, co se stalo *mně!*“ Eva skoro křičela.

Najednou ta hokejka v rukou nevypadala jen tak naoko.

„Vynechej z toho moji rodinu, Shane... Nemáš ani tušení.

Ani *tušení.*“

„Znám tvého bratra,“ odpověděl Shane také křikem.

Oba ztichli. Nebezpečně ztichli. Claire polkla naprázdno.

„Bratra?“

„Nech to být, Claire,“ řekla Eva. Mluvila úplně klidně,

jako by to ani nebyla ona. „*Opravdu* se do toho nechceš

plést.“

„Každá rodina v Morganville má kostlivce v šatníku,“

pronesl Shane. „A ten váš chrastí pěkně nahlas, Evo. Tak

mě nesud.“

„Mám nápad: *Proč k čertu nevypadneš z mého pokoje,*

pitomče?“

Shane zvedl páčidlo, otevřel dveře a vyšel ven. Sehnul

se, zvedl motorkáře na nohy a postrčil ho ke schodům.

Motorkář šel, i když nepřestal sténat a motat se.

Claire koukala mezírkou ve dveřích, dokud si nebyla

jistá, že jsou pryč. Pak kývla na Evu a ta pustila hokejku